Škaloud 2002

Místo děje: Orlické hory

Časové období: 15. 11. 2002 – 17. 11. 2002

Zapsal: Petr Kučera

Osoby a obsazení: Členové MFF turisťáku, jména neuvádím, protože jich je strašlivě moc.

Tento deníček věnuji Sněhové Lilii[1] *a Divoké Orchideji*[2]*, protože mne tak hezky přesvědčovaly, abych o návštěvě Škalouda něco napsal.*

[1] Ida
[2] Katka

Úvod

Škaloud je bájná postava, která nám, tedy turisťáku, půjčuje každý podzim chatu. Jelikož tam obvykle jezdí opravdu hodně lidí, letos jich bylo dvacet šest, nutně dochází v tomto deníčku ke zjednodušení a některé osoby nebudou vůbec zmíněny. Budu se snažit držet jen hlavní dějové linie a být stručný. Musím se totiž přiznat, že původně jsem ani deníček z této akce psát nechtěl.

Pátek 15. listopadu

Pro mne, Kvetoucí Pampelišku[3] a Vendulu[4] začala letošní tradiční turistická návštěva Škaloudovy chaty tím, že jsme kolem půl jedné sedli k Pedrovi do jeho škodovky a vyjeli na severovýchod naší krásné země. Kousek před Hradcem[5] začalo být auto poněkud neovladatelné a Pedro, zastaviv, zjistil, že jsme píchli levou přední gumu. Pedro zkušenými pohyby mění kolo za rezervní. V Hradci se zastavuje u Škalouda, aby mu předal nějaký disk. Málem jsme tak viděli tuto bájnou postavu. Pedro za ním však jde kamsi nahoru do domu a vrací se opět sám. Je proto možné, že si všechno vymyslel. Rafinovaně navíc tvrdí, že mu Škaloud poradil nějaký pneuservis, ale ten jsme nenašli. Kousek za Hradcem se zastavuje Pedro u vesnického pneuservisu, kde kupuje novou duši a plášť na rezervu. Před pátou jsme u chaty.

Zatápíme v kamnech a čekáme na ostatní. První po nás vyjížděl Alešek s Šedým Vlkem, Davidem a Mirkou. Ti dorazí před šestou. Nedlouho potom, co naučíme s Vendulou Kvetoucí Pampelišku volený maryáš. S Kvetoucí Pampeliškou a Vendulou pak hrajeme stolní tenis. Jen o fous Kvetoucí Pampelišku porážím. Mezitím by měl přijet Tonda se Sněhovou Lilií, Velkým Grizzzlym a Planoucí Růží[6]. Ale kde nic tu nic. Jen volají Pedrovi a ptají se na cestu. Pedro posílá Šedého Vlka s Davidem a Mirkou, aby se šli postavit k odbočce na polní cestu vedoucí k chatě a vyhlíželi Tondův favorit. Místo Tondy přijíždí Čáďa a přiváží mimo jiné Divokou Orchidej, Dalibora a Ivu. Téměř současně přijíždí Pába. Hned za nimi se vrací Mirka s Šedým Vlkem a Davidem, kteří zřejmě usoudili, že čekat na další auto nemá smysl.

Tonda po další komunikaci[7] přijíždí asi v devět. Bloudili téměř dvě hodiny, přičemž prozkoumali řadu polních cest a hned dvakrát navštívili Kvasiny. Večer se věnujeme zejména stříhání míst ke spaní. Nejprve Pedro provede tradiční prohlídku interiéru chaty s vyznačením lůžek. Poté se rozdělíme na dvě skupiny, z nichž každá stříhá nezávisle o jednoho vítěze a pak se střetnou ve finále vítězové obou skupin. Pořadí vybírání spacích míst je pak určeno pořadím vítězů. V každé skupině se provádí hromadný střih, což znamená, že všichni stříhají současně a nastane-li situace, v níž se vyskytují pouze dva symboly, zůstávají ve hře jen ti, kteří ukazovali vítězný symbol. Planoucí Růži radím, aby si lehla na velké letiště ve vedlejší místnosti, kam se posléze dostane i dostatek relevantních osob. Já bych měl ležet v jiné místnosti na palandě nad Pedrem. Ale když na ni vylezu, začnou z ní padat příčky dolů. Proto usoudím, že to není vhodné místo. Jelikož svou karimatku jsem půjčil Aleškovi, chci si půjčit podložku od Planoucí Růže. Ta navrhuje, že si raději lehne na zem, ať si lehnu na její místo. Zjistiv to Pedro, prohlásí, že si Planoucí Růže může lehnout na jeho místo, jelikož on si lehne jinam. Pak mi ovšem přijde hloupé, aby si kvůli mně lehala úplně jinam, než původně chtěla, navíc daleko od vybrané společnosti. Proto si s ní

[3] Bláža
[4] Vendula Tetíková
[5] Králové, jihočešky by si jinak domyslely Jindřichův.
[6] Sylva
[7] Opět se jasně ukzauje, že mobily vedou k nesamostatnosti.

znovu stříhám a vystříhávame, že ona zůstane tam, kde měla být původně. No a nakonec ležím stejně vedle Sněhové Lilie na karimatce Planoucí Růže. To jen abyste měli představu, jak je těžké najít si vhodné místo ke spaní.

Večer hrajeme s Petrou Kudovou, Sněhovou Lilií, Planoucí Růží a Divokou Orchidejí tři pexesa najednou. Petřino Ladovo pexeso, místní Disneyovské s kačery z Kačerova a pexeso s motivy z řeckých bájí, které dovezly Sněhová Lilie s Planoucí Růží. V posledním jmenovaném pexesu chybí čtyři kartičky. Údajně proto, že pexeso posílali rodiče Sněhové Lilii na tábor a nechali zmíněné katičky doma Planoucí Růži, aby jí to nebylo líto. K ukončení hry nám stačí, když vybereme všechny kartičky krom kačerů a jdeme raději spát, abychom měli zítra dost sil na výlet. Před spaním nám Divoká Orchidej moc pěkně vypráví pohádku o chytré princezně. V ní šel nejprve Jiřík s kamarádem Světem, ale neví se kam, a pak dokonce zaprodal svou Iduši čertu.

Sobota 16. listopadu

Ráno vstáváme chvilku po osmé, zatímco Velký Grizzzly se nenechává vyrušovat a leží dál. Většina z nás se rozhoduje přidat k Aleškovi a jít v půl desáté podívat se na Kunštátskou kapli. Ač to vypadá, že Velký Grizzzly zůstane ležet a nestihne odejít s námi, je vypraven včas. Předtím, než vyjdeme, podívá se na nás Pedro a prohlásí, že od kolen dolů vypadáme strašně, jelikož nemáme pumpky s podkolenkami, ale dlouhé kalhoty. Jen Tonda je vzat na milost, maje alespoň kanady.

Ještě než dojdeme na silnici, rozděluje se naše výprava na rychlejší a pomalejší část. V té pomalejší jsou Velký Grizzzly, Sněhová Lilie, Planoucí Růže a Divoká Orchidej, v rychlejší všichni ostatní. Tonda, vidě Kvetoucí Pampelišku popoběhnout, prohlásí, že ženy se dělí na dvě skupiny. Ty, které se pohybují velmi pomalu, to jsou coury, a ty, které se naopak pohybují velmi rychle, tedy běhny. Pomalejší skupina nám pomalu mizí z dohledu, až mám obavu, že její členy uvidíme až večer. Kvetoucí Pampelišce se tato představa příliš nelíbí, jelikož Velký Grizzzly nese její batůžek se svačinou. Zastavuji se, abych si sundal bundu, je dost teplo, a při té příležitosti si říkám, že na ně raději počkám a zeptám se, jestli jdou na výlet s námi. Prohlásí, že ano, ale že jsme jim utekli. V tom se asi neshodneme.

Zůstávám tedy, už pro zbytek dne, se skupinou pomalejší. K tomu mám několik důvodů. Jednak jde samozřejmě o vybranou společnost. A pak, raději někoho vedu, než se nechávám vést. Rychlejší část nám samozřejmě mizí z dohledu. Říkám holkám o Tondově dělení žen a Sněhová Lilie prohlásí, že lidé se podle ní dělí na dvě skupiny, na ty, co dělí lidi na dvě skupiny a na ty ostatní[8].

Ve Velkém Uhřínově mě Sněhová Lilie upozorňuje na úžasný strom, jde o strom rozdělený na dva. U konzumu se zastavujeme na zmrzlinu. Dále pokračujeme po žluté značce. Divoká Orchidej nám vypráví děj filmu Holky to chtějí taky, který shlédla ve čtvrtek na počítači. Ostatní na nás čekají na rozcestí se zelenou značkou u Polanky, které pouze míjíme. Ptám se Aleška, kudy

[8] Hádanka: Do které skupiny patří Ida?

chtějí jít a říkám mu, že nemá asi smysl, aby na nás čekali, protože naše tempo bude nejspíš řádově nižší. Zanedlouho nám opět mizí.

Po žluté docházíme po silnici na rozcestí se značkou modrou, jíž sledujeme až do Zdobničky. Cestou nám Planoucí Růže vypráví o svém spolužákovi Jirkovi, což je její dosti oblíbené téma. Už ráno nám vyprávěla, jak si s ním šla kupovat BeBečka a včera prý o něm vyprávěla skoro celou cestu v autě. Ve Zdobničce přejdeme přes potok a stoupáme na hlavní orlický hřeben. Cestou se nám otvírá pohled do dveří, za nimiž visí poražené prase. To je něco pro Divokou Orchidej.

Stoupajíce nahoru, procházíme kolem otevřené hospody. Naštěstí jediný, kdo prosazuje její návštěvu, je Velký Grizzzly, jehož se nám tak daří přehlasovat. Zastavujeme se proto na nějaké sušenky a piškoty. Nejde ovšem o ty správné piškoty od Opavie, které umožňují po pozření tuctu kousků hrát si půl hodinky s přáteli. Kousek výš nás dochází rychlejší skupina, což nás upřímně překvapuje, jelikož jsme se domnívali, že jsou daleko před námi. Chybí jim Dalibor. Zpočátku se nám snaží namluvit, že se stavili na gulášku a Dalibor musel jít zpět do chaty, jelikož se jím přejedl, později však vychází najevo, že šli jednoduše zkratkou. Dalibor prý dole ve Zdobničce usoudil, že se necítí ve své kůži a musí se proto vrátit zpět a hledat tu svojí. Vendula má ovšem jeho brýle, proto je otázka, jestli se mu podaří ji najít.

Stříháme žlutou značku a jdeme zkratkou přes les. Výprava se opět rozchází. My zůstáváme vzadu, tentokrát se k nám na chvíli přidává Iva, které se asi nechce tolik chvátat, a Tonda. O chvíli později nás Iva opět předchází a zůstává na půli cesty mezi oběma skupinami. Je vidět, že ji to trhá na obě strany. Necháváme se ostatními dovést kamsi, kde končí cesta. Po chvíli nacházíme jejich stopy a můžeme je sledovat a jít přímo vzhůru houštím. Skoro na hřebeni se opět všichni scházíme na asfaltce vedoucí k Péticestí.

Sněhová Lilie, Planoucí Růže a Velký Grizzzly se tentokrát zdržují vzadu, protože vidí posed a Velký Grizzzly ho nemůže přejít, aniž by na něj vylezl. A tak zatímco my ostatní zahybáme na cestu na hřeben, oni zůstávají u posedu. Teprve v kapli si uvědomíme, že nejsou poblíž nás. Ostatní jsou v klidu a tvrdí, že se určitě najdou. Ne tak my s Divokou Orchidejí. Nervózně je vyhlížíme a dokonce už se chci vydat je hledat. Jenže se mi nechce jít samotnému. Divoká Orchidej prohlásí, že by se mnou šla, ale bolí ji nožičky. Po chvíli navíc dodá, že by tam stejně nešla kvůli mně, ale kvůli Sněhové Lilii. Což se mi samozřejmě nelíbí, a tak to opraví, že by to bylo tak padesát na padesát.

Přemlouváme alespoň Ivu, aby prozvonila Sněhovou Lilii mobilem, ještěže nosím stále s sebou turistický seznam. Ostatní sice tvrdí, že je to zbytečné, protože nenašli-li odbočku, dojdou po asfaltce na Pěticestí, odkud půjdou po značce, ale my máme s Divokou Orchidejí už svoje zkušenosti. Vypadá to, že Sněhová Lilie nemá nejprve příliš silný signál a později má obsazeno, asi nám volá nazpět. Naštěstí se po delší době opravdu vynořují ze směru od Pěticestí, tedy opačného vzhledem k tomu, odkud jsme přišli my. Vypadají úplně v pohodě a holky si dokonce vesele poskakují.

Stojíme tedy v kapli a ještě trochu svačíme. Mezitím přijde nějaký mládenec a zeptá se, kdo je Bláža. Po chvíli rozpačitého přemýšlení usuzujeme, že jde asi o Kvetoucí Pampelišku. Ukážeme na ni a on jí předá dárek. Jde o krásně chlupatou housenku, jíž říká Dagmar. Nabádá Kvetoucí Pampelišku, aby se o ni dobře starala. Kromě toho dává Kvetoucí Pampelišce hůl, kterou má právo nosit jen ten, kdo nese housenku. Bohužel je příliš dobře vidět, že tu housenku dali onomu mladíkovi Sněhová Lilie, Planoucí Růže a Velký Grizzzly s tím, že se jmenuje Ferdinandka a že ji má předat Kvetoucí Pampelišce, již mu za tím účelem popsali. Hůl však byla čirá invence onoho mládence a jeho kamarádů, což je třeba ocenit. Housenku i hůl nechává Kvetoucí Pampeliška někde v trávě.

Na Pěticestí si dáváme u kiosku horské služby čaj, případně čaj s rumem. A pak dostává naše výprava obvyklé rozložení. Holky nám zpívají duchovní písničky, dokonce mně jednu naučí, protože potřebují čtvrtý hlas. Ještěže je s námi Velký Grizzzly, a má nás tak kdo poslouchat a pak nás ocenit na výbornou. Taky si zkoušíme písničku pro Pedra, to jest JádolesanepojeduJedejedepoštovskýpanáčekNevidělijstetumépanenky. S nemenším úspěchem.

Pak si vyprávíme o tom, kdo měl kdy jaké přezdívky, Divoká Orchidej říká, že nikdy žádnou přezdívku neměla, a tak je teď hrozně ráda, že jsem jí jednu přidělili[9]. Vlastně ta debata vznikla tím, že jsem konečně vymyslel pro Divokou Orchidej zdrobnělinu její přezdívky DiOrchi, která jí přišla docela hezká. Snažil jsem se nalézt něco podobného už od včerejška a podařilo se mi to až večer ve spacáku, teprve teď jsem si na ni vzpomněl[10]. Pak nám Sněhová Lilie říká, že kromě party Motýli, o níž jsme už slyšeli, měla ještě jednu partu s jednou kamarádkou, jen s tou jednou kamarádkou. A Divoká Orchidej nám říká, že na skautu byly hříbata („Hříbata, hříbata, za deště i za bláta, usměvavá děvčata“ – – doufám, že si to pamatuji dobře[11]).

Pak Velký Grizzzly strká holkám ruku pod paždičku, čímž je přirozeně nutí ječet. Navíc u toho říká „pod paždičku“, čímž v nich buduje podmíněný reflex a později, když si řekneme „pod paždičku“, vždycky zaječíme. Ve Zdobničce, kam jsme šli přímo po žluté značce, potkáváme ostatní a řekneme Šedému Vlkovi, aby nám řekl pod paždičku[12], načež zaječíme k radosti ostatních. Taky říkáme Šedému Vlkovi, že jsme jeho přezdívku zdrobnili, abychom mu mohli říkat Ševku, a Kvetoucí Pampelišce, že bychom mohli říkat Pampi, Sněhové Lilii jsme vymysleli Snilka a Planoucí Růži Cirka. Myslím, že tady jsme se s ostatními viděli naposled.

Výprava se opět dělí na obvyklé části, tentokrát s námi zůstává navíc Kvetoucí Pampeliška. Planoucí Růže s Kvetoucí Pampeliškou asi nemohou poslouchat naše řeči a utíkají nám kamsi dopředu. Chvíli to vypadalo, že bychom mohli přijít za světla, ale naštěstí[13] k tomu nedochází. Ve Velkém Uhřínově chceme hledat hospodu, ale jediná, kterou nacházíme, otvírá až v sedm. Zdržujeme se s Sněhovou Lilií u toho úžasného stromu, abychom si vyzkoušeli, jeké to je, když zalezeme společně do stromu. A tak mi pak Sněhová Lilie říká, že na táboře kluci

[9] Abych jí udělal ještě větší radost, tak tady ty přezdívky používám.

[10] Milá DiOrchi, tak si vlastně uvědomuji, že jsem asi usínal s myšlenkou na tebe, což by tě snad mohlo těšit.

[11] A nepamatoval jsem si to dobře, Divoká Orchidej mne opravila a správně je to: „Ratata, ratata, už jsou tady hříbata. Usměvavá děvčata za sucha i za bláta.“

[12] Doufám, že jste čtyřikrát zaječeli!

[13] Porušila by se tím totiž moje tradice.

překusovali žížaly, podle mne to nemohlo holkám imponovat, což mi také obě přítomné slečny potvrzují. Čím blíž jsme k chatě, tím pomaleji kupodivu jdeme a u Škalouda jsme už úplně za tmy.

Vejda dovnitř, vidím Kvetoucí Pampelišku a Planoucí Růži, any na mne unyle hledí, zareaguji ovšem úplně špatně, jelikož nepoznám, že jsou svaté. Svaté jsou proto, že moc trpěly, když jim ostatní utekli na odbočku ke Škaloudovi a ony ji tak přeběhly. Planoucí Růže to vylíčila těmito slovy:

Planoucí Růže: *My jsme jim utekly, protože jsme jim stejně nestačily, jak šli rychle. Tak jsme se rozhodly běžet, abychom víc trpěly, a oni nás viděli míjet tu odbočku, ale nic nám neřekli, abychom trpěly.*

Aby skutečně trpěly, hodlají se opít a pak oděné jen do prostěradla zcela opilé kroužit kolem chaty. Za chvíli mne přizvou do klubu svatých, ovšem ze zcela zištného důvodu – chtějí ode mne papír, aby na něj mohly napsat strašidelná poselství, dát je ostatním do spacáků a tím se jim pomstít. Též jsme zjistili, že Dalibor odjel domů, asi mu opravdu nebylo dobře. Nebo ho znechutilo, že v noci ležel vedle Vendy, jež na něj pořád mluvila.

Po příchodu jsme zazpívali Pedrovi připravenou písničku. Prohlásil, že se mu líbila, že v tom poznal Šly panenky silnicí (!) a uzavřel tím, že má kánon rád (!!), přitom to kánon nebyl, ach jo. Sněhová Lilie pak říkala, že si ji později Pedro zavolal a nechal si od ní vysvětlit, co to vlastně ten kánon je.

K večeři dělají Katka Pelantová, Petra a další rizoto. Po večeři se dáváme do hraní různých veselých her, zatímco jiní jdou do sauny. Pro připomenutí některé zmíním. Nejprve jsme hráli s Tondou, Planoucí Růží a Divokou Orchidejí domino. Pak jsme hráli s dominovými kostkami prší.

Nato přišel Tonda s úžasnou hrou na kovboje. Rozesadili jsme se do kruhu. Pak se střídalo vždy dvě poklepání na kolena s určitými aktivitami. Buď šlo nabít tím, že člověk dal ruce nahoru a naznačil cvak cvak, nebo se šlo bránit skřížením rukou na prsou, anebo šlo na někoho střílet tím, že jste na něj namířili a naznačili zvukově výstřel z pistole. Třeba Planoucí Růži, Divoké Orchideji a Sněhové Lilii však ty výstřely moc nešly, je vidět, že si nehrály na pískovišti na vojáky. Kdo se nebránil a bylo na něj stříleno, byl zastřelen a vypadl ze hry. Začalo tak další kolo, při čemž se vynuloval počet nabití. Nabíjet bylo lze i do zásoby. Později se k nám přidávají i další, jen Vendula s Ivou a Šedým Vlkem jdou raději hrát maryáš.

Pak jsme hráli Umbaj vari vari vasimbo, Co musí to za lesy být a ještě dvě podobné písničky, u jedné si nepamatuji text a u druhé se opakovalo stále rychleji Indiindiindiindiindiáni jdou… a nakonec se dělal indiánský pokřik. Taky jsme zpívali Chytil táta sojku s tím, že se postupně jednotlivá slova nahrazovala ukazováním gest. A taky jsme hráli na mašinku ukazováním závor a podobně jsme házeli žabky. A ještě jsme hráli takovou hru, při níž je na začátku každý Bobo, pak Dodo a nakonec Dežo. A dokolečka se pořád opakuje dialog: „Hej, Bobo (Dodo, Dežo).“, „Co je, Bobo (Dodo, Dežo)?“, „Zavolej mi Boba (Doda, Deža).“ Z Boba se člověk stane Dodem a pak Dežem, poplete-li něco z tohoto rituálu, například, splete-li si Boba s Dodem a podobně. Pro Velkého Grizzzlyho nám brzo jména nestačila, dokonce jsme pro něj vymysleli ještě Fera, aby s námi mohl ještě hrát. A ještě jsme hráli a zpívali Otec Abrahám měl sedm synů, Kdo jsi kamarád, tak pojď si s námi hrát (budeš rád, že můžeš zpívat, můžeš hrát a že nás můžeš napodobovat).

Každopádně jsme se u toho řádně zapotili a byli jsme asi dost hluční, což se možná ostatním moc nelíbilo a hleděli na nás trochu podivně. Rozhodli jsme se, že se půjdeme někam projít a schladit se na čerstvém vzduchu, ale museli jsme dlouho čekat, než se vynoří Pába ze sauny, abychom si mohli předtím zastříhat o místa na spaní. Tentokrát jsem dopadl lépe a budu ležet na matraci na letišti. Už se všichni těšíme na pohádku od Kvetoucí Pampelišky.

Jdeme[14] tedy na procházku, na rozehřátí si zazpíváme deset stupňů pod nulou a zatančíme letkis na To ta Heľpa. Na silnici to stříháme přes pole, cestou mi Sněhová Lilie s Divokou Orchidejí říkají, že je škoda, že z této akce nechci napsat deníček a že bych si to měl rozmyslet, tak jsem si to teda rozmyslel. Procházíme kolem rozsypaných jablek a kukuřice, kde poskakujeme a děláme z nich kaši. Na silnici nám Kvetoucí Pampeliška s Planoucí Růží ukazují, kam až běžely a kde je málem sežral dvouhlavý pes. Cestou přichází Tonda s tím, že bychom si mohli sednout dokolečka na sebe. Stoupáme si proto do kolečka za sebe co nejtěsněji k sobě a pak si sedáme na toho, kdo je za námi. Ještě k tomu zpíváme nějakou písničku, v níž se říká něco jako, sedíme, sedíme, až nás z toho bolí zadky. A v určité chvíli vstaneme otočíme se a znovu si sedneme na toho, kdo byl před tím před námi.

Docházíme k bílým balíkům sena, po nichž skáčeme panáka a hrajeme na nich tetris. Pak kromě mne a Divoké Orchideje hrají ostatní na schovku zalézaje do děr mezi balíky. Potom hrajeme na krvavé koleno. Maminku hraje Kvetoucí Pampeliška a krvavé koleno Planoucí Růže. Jelikož jsme kousek od nějakého domu, jdeme si druhou hru na krvavé koleno zahrát kousek zpátky k jiným balíkům a poblíž jiného domu. Krvavé koleno tentokrát hraje Tonda a maminku Divoká Orchidej. Pak už jdeme zpátky do chaty. Svítí na nás krásně měsíc, je kolem nás víc světla, než když jsme se vraceli z výletu.

Vrátivše se do chaty, uvažujeme o tom, že bychom mohli schovat puding, který připravily Gregorka s Barbuchou. Nakonec soudíme, že nejrafinovanější bude schovat jej na to místo, kde se zrovna nachází, protože tam ho určitě nikdo nebude hledat.

Sedáme si na postel do jediné vytápěné místnosti a hrajeme na kreslopsací tichou poštu[15]. Divoká Orchidej začíná vidličkou a ke mně přichází klíč. Nějak usoudíme, že je příjemné, hladit se a drbat se po zádech, tak se místo kreslení prostě dokolečka drbeme. Zatímco já Divokou Orchidej poctivě drbu, Planoucí Růže se místo toho, aby mne drbala, směje.

Planoucí Růže se rozhoduje spát u kamen, musíme ovšem dost důrazně naznačit Šurimu, že nemá na dané místo nárok. Divoká Orchidej si tak může lehnout na letiště mezi mne a Kvetoucí Pampelišku. Před spaním nám Kvetoucí Pampeliška krásně vypráví pohádku, už nevím, jak se jmenovala, ani moc o čem byla, protože jsem při ní podřimoval. Měl jsem taktak síly, abych na její otázku, poslouchá-li někdo a má-li tedy pokračovat, odvětil, ať pokračuje. Tonda má

[14] My, to jest já, Divoká Orchidej, Sněhová Lilie, Planoucí Růže, Kvetoucí Pampeliška, Velký Grizzzly a Tonda

[15] Viz deníček z Řevnic.

sice spát úplně jinde, ale na pohádku zalehl místo Šedému Vlkovi, hrajícímu stolní tenis. Po pohádce tak musí Kvetoucí Pampeliška vynaložit značné úsilí k jeho probuzení a vypuzení.

Neděle 17. listopadu

Ráno nám Planoucí Růže donáší snídani do postele, a Pedro se nás snaží probudit. Po snídani přinášíme Škaloudovi z lesa nějaké větve. Pak je na řadě puding, který je ovšem silně připálený, a tak ho spousta zbyde. Planoucí Růže s Kvetoucí Pampeliškou se nakonec nikomu nepomstily. Nejhorší pomstou bylo, že dotyční čekali pořád nějakou pomstu a žádná nepřicházela. Ta nejistota musela být opravdu hrozná. Už asi v poledne sedáme do aut a jedeme do Prahy. Vyměnil jsem místo s Mirkou, a tak mohu jet s Aleškem, který bydlí blízko nás. Tak holky, doufám, že se vám ten deníček líbil, ačkoli nedosahuje obvyklých kvalit.